

Om Odensjö" by i Skatelöv sadet det förs, att de voro
för mycket släkt det var inavel. Det sadet att det fanns
karlar fruntimmers och angsjöboar. Det skulle väl gå
ut på att de voro på något vis avvikande från andra.
Anledningen varför Vederstörvsboarna kallades Vesslor
torde vara, att Vederstörv hette på deras dialekt "Vesle".
De ha även fått heta "grisakammare". Många i denne
socken sysslade ju med att kamma grisaborst.
Borsten kokades kammades i stor skala. Det var
både bönder och icke jordbrukare, som hade detta
som binäring. Det hände i min barndom, att vi
vistades hos släktingar i Vederstörv. I deras dialekt
var ägt aljudet. Det går inte att skrivas om, det måste
höras. Barn, som vi lekte^{med} förklarade att vi var
av de högfärdige Skatelövsboarna, som inte kunde
tala redigt, utan brukade ovanliga talesätt. Och
det var väl sant från deras synpunkt sett och
har kanske blivit sakt av flera än de barnen.

B

Luf. 80

1

Jas talade om att det fanns en präst som
var från Usshult. Han var bra men folk
tyckte att han var allt för sträng. Då svarade
han: kom i håg jag är utav "knivakerana".

Det var väl ingen, som tordes slås med ^{den} de brukade
jag kniven. I dröjestivet i skatlov var för enkelt.
Det dansades iblan på någon lög i någon stuga
eller vid ett vägshål efter tonerna av ett chagdeburger
dragspel. Ordningen var för det mesta god. Det
finns ju över allt "rötägg" som främman till en
dans eller dylikt, kallades dessa ut bölingar.
Då var det inte lätt för dessa att klara sig
ty ortens folk höll i hop. Någon fientlighet
emellan socknar här omkring kan man
alltså inte tala om. Det var på den tiden
när brännekinet anlätades för mycket, ^{och då} kan det ju
bli bråk som helst.

Vänligen brukas väl folket i karga bygder,
inte kunna mätta sig med slättbos. Så säges
ju Västgöten. Vi ä Västgötes up up ig. Det är
samma förhållande, som i Skåne med sina
feta åkrar. Där ha vi ramsan Du skåning,
du skåning i morn får du äta vitä gröt i
koppa den i håranng så blir han go i söd.
Och det påstås att skåningen vill ha go mad.
i möen mad ä mad i rättan tid. Och i
ästgrytan heter det "flött de flött de" Där är
alltså trångt. Småband var förr ett fattigom-
mens och iblan snålhetens hemvist. Lätt en smålän-
ning på en flathall så redar han sig ändå
heter det. I Småland höra de väl höra med hos.
De äta väl mest sill och potatis, och de gå
väl mest med träskor. Så har jag hört
i lundsigt blyftiga Skåningar påstå Iblan är det
skämt som inte har någon mening.

Forts.

En skåning och en smålänning sålde säd.
Vad är det du har för säd? sporde man smålän-
ningen. Det är havre, svarade denne glatt. Vad är det
du har för säd? frågade man skåningen. Det
är "ääg" svarade den dryge skåningen. I Småland
ropas ärtorna på varandra och säga: var ä' du
här ä' ja, var ä' du ~~här~~ ä' ja. Det är en tunn ärt-
soppa. Många af de efterfrågade ramsorna äro
tyvärr glömda. Det som här kommits i bäg torde inte
vara mycket värt. Det har varit god sänja emellan
Skatölö V thorsås, och Härlunda pastorat. De ha
 varit enes. År 1737 skänkte sockenmännen
skatölö ett altareverk till V thorsås, alltså hänger
detta konstverk över altaret i V thorsås. Det lär vara
ett av häradets förnämsta. altarspydnad. Många
andra konstverk beleva förr inte tillvaratagna.
Man hade inte på den tiden intresse för det
som var gammalt och fornt.

Men för att tala något mer om motsättningen mellan Skåningar och smålänningar, så har det väl alltid skämtats om Skåningens stora ältit och myckna ätande. Hans dryga väsen och förmåna later. Det kanske har varit lite grand avund från skogsbonns sida, som går och sliter med sin mer eller mindre stenbundna mark. Svinnsjukan är ju lika gammal som mänskligheten värför den passar i fornforskningen. Denna egenskap kan ibland märkas i förhållandet mellan landsbygd och stad eller större samhälle. Bönderna ha för lite skatter. De ha smör o gräddor, fläsk o bröd gratis. De ä snåla och gnidiga och så dumma sen. Och landsbygdens folk kan inte alltid finna sig i all den nöjeslystnad själsväld och lättja som stadsbon kan göra sig skyldig till. Detta är en del folks oförmåga, att sätta sig in i andra förhållande än sina egna, och att se blott en sida av saker.

Grönt blod ha vi inte hört talas om, men
blått blod skrytes väl många skänning av.
En orsak varför det är god sänja emellan stora
kyrkor, både här och i socknarna här närmast.
Det är nog att dessa äro släkt. De stora gårdarna
ungdommar gifter sig med varandra De, som
ha det bra stället, söka sig en liknande partner.
Om någon är barnlös, skaffar ^{han} hellre en arvinge
från Finland eller anorstädes, långt ifrån,
än han skulle ge sitt namn och sin
gård, att en fattig unge på nära håll;
avgående kommunförsändringen, så blir
allt som förr någon försändring torde
här inte bli. Under det att på andra håll hålles
naskedsfester för avgående kommunalmän.
På några håll vill ju inte föräldras
sända sina barn till en annan skola
än den vanliga. På de flesta ställen
går dock allt bra i lås.

Genom arbete kommo olika landskap i kontakt med varandra. Pårunna fanns på 10-talet i Vislanda ett fruntimmer: Anna Bardou, Hon hade arbets-förmedling eller fästebontor, som det hette på den tiden. Hon skickade i väg många pojkar och flickor. Både från Skatelöv i V torsås. Dessa ungdommar skulle till Skåne och Västergötlan för att sköta betor. De reste ut på sommaren för att gallra och hacka betorna, sedan på hösten, när betorna skulle tagas upp, blev det ännu mer arbete. Lurt på hösten kommo betplockarna hem. De hade iblan nya kläder, och pengar i börsen, och de berättade om allt det roliga de haft på de stora gårdarna 'Bo'gle Widarp, och allt vad de hette